

vil opstaa et Ramaskrig, og jeg bilder mig endogsaa ind, at det kunde være en ret god Spekulation, naar en Mand underrettede Husejerne i Nærheden af en Ejendom om, at han havde den paa Haanden, og for saa vidt de ikke vilde købe Huset til en passende højere Pris, vilde de komme til at bøde derfor, idet han saa vilde indrette Huset til et Etablissement af den Art. Jeg tror, at denne Spekulation vilde lykkes, og jeg synes ikke, det er Tilstande, man kan være med til. Jeg indrømmer, at det er sørgeligt, at Utugts-erhvervet overhovedet finder Sted, og at der skal være enkelte Gader, hvortil de henvises; men der har dog enhver, som købte Ejendommen eller indløjerede sig, vidst Besked i Forvejen. Her vil der altsaa være Tale om en konstant Værdiforringelse, ganske vist ikke for selve de paagældende Huses Vedkommende, de betale sig nok ganske udmærket, men for de tilstødende. Paa saadanne Steder ere Forholdene nu en Gang fastslaaede, og det faar man efter min Opfattelse finde sig i.

Hvad nu Bestemmelsen i § 1 om Forbud mod Opfordring til Utugt angaar, kan man ikke alene se den i Belysning af Spørgsmaalet om Skøgers Opræden. Man maa erindre, at den gælder alle, baade Mænd og Kvinder, saa det kan vel være ret naturligt at skænke denne Bestemmelse lidt nærmere Omtale. For saa vidt man maa opfatte Forbudet efter den snævrere Fortolkning, for saa vidt man ikke vil se andet deri end Straf for dem, som paa offentlig Gade opfordrer en Mand eller Kvinde ved positive elldr utvetydige Ord til Utugt, kan jeg ikke se andet, end at Bestemmelsen er meget fortræffelig. Det er sikkert, at den — han eller hun — der begaar en saa utrolig Raahed, fortjener fuldt ud at straffes og det endogsaa med en meget høj Bøde. I det hele taget kan jeg sympatisere med den Paragraf, for saa vidt som den vel tager Sigte paa at værne ubefæstede unge Mennesker mod at blive fristede af Skøger og paa den anden Side at sikre ærbare Kvinder mod at blive fornærmede paa offentlig Gade. Det er naturligvis meget godt, men jeg kan dog ikke fragaa, at Paragraffen, hvorledes man saa opfatter den, under alle Omstændigheder er i meget høj Grad ulogisk. Jeg har allerede tilladt mig at fremhæve, under Omtalen af Straffelovens § 180, at naar den enkelte Handling er lovlig, har det sine Vanskeligheder at forlange, at Levevejen, Erhvervet, som bestaar i en saadan Række af lovlige Handlinger, skal være

ulovligt. Men det kan dog til Nød gaa an. Naar der er noget muggent ved den enkelte Handling, er det naturligt, at der er noget endnu mere muggent ved en Levevej, der bestaar af saadanne Handlinger. Men det foreliggende Forslag kommer til det langt mere underlige Resultat, at det at drive Utugt som *Erhverv* er lovligt, men det blot at *opfordre* til Utugt er ulovligt og strafbart, endogsaa meget strafbart. Jeg er naturligvis ikke blind for, at det, som man der særlig tager Sigte paa, er, at der ikke forvoldes offentlig Forargelse, at det er paa offentlig Gade, at en saadan Opfordring til Utugt ikke maa ske, men det forekommer mig dog at være en lidt mærkelig Bestemmelse. Jeg kan f. Eks. ikke se, at der er noget forfærdeligt i, at en Kvinde, som faar Øje paa en fast Kunde, en Mand, der tidligere har besøgt hende ret jævnlig, i en øde Gade eller paa en tom Trappegang stiller en saadan Opfordring til ham, og omvendt ser jeg heller ikke noget forfærdeligt i, at en saadan Kunde henvender sig til Kvinden, det er noget, der maa blive mellem dem. Jeg skønner ikke, hvorfor de skulle straffes saa haardt i den Anledning, med Bøder, i Gentagelsestilfælde med Tvangsarbejde, medens ikke blot Utugten, men Utugtserhvervet er fuldstændig straffefrit. Vil man imidlertid gaa ind paa gennem saadanne strenge Bestemmelser i Lovgivningen at søge at forbedre Sædelighedstilstanden her i Landet, forstaar jeg rigtignok ikke, at de ærede Forslagsstillere ikke have gjort Skridtet fuldt ud. Det forekommer mig, at de da ikke alene skulde gøre det strafbart paa offentlige eller for alle og enhver tilgængelige Steder utvetydig at opfordre eller indbyde til Utugt, men de burde ogsaa have fastslaaet, at det at opfordre til Utugt i offentlige Skrifter var strafbart og det meget strafbart. Det kan af og til hænde, at det ubundne Kønsliv paa Prent prises i meget høje Toner, at Kyskhed haanes som en halvt latterlig Askese, som i vore Dage kun gennemføres af enkelte Kvinder af Middelstanden, og at Ungdommen i Bøger og Blade paa den allermest utvetydige Maade bliver opfordret til at vise Aandsfrihed ved at bedrive Utugt. Det er noget, som vistnok ingen kan benægte, som følge en lille Smule med i den moderne Literatur og Presse. Noget saadant mener jeg kan hænde — jeg siger ikke, hvor ofte. Det kunde interessere mig at erfare den ærede Ordførers Stilling til dette Spørgsmaal. For mig stiller det sig utvivlsomt,